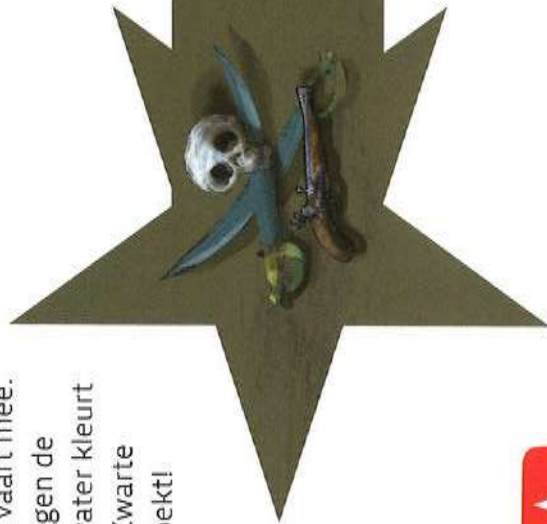

Het spookschip

Stijn Moekaars en Mark Janssen

Het spookschip

Kapitein Schier is de trotse kapitein van het schip 'De Zwarte Roos'. Als hij besluit om toch op kerstdag uit te varen, komt de bemanning in opstand. Varen op een feestdag brengt ongeluk, vinden ze. Maar de kapitein belooft een deel van de grote schat. Dat willen de matrozen wel. Die ochtend vaart het schip uit. Maar de vloek vaart mee. Een meeuw tikt s.o.s. tegen de scheepswand. Het zeewater kleurt bloedrood rondom 'De Zwarte Roos'. Dit schip is vervloekt!

BIB-BOX ★

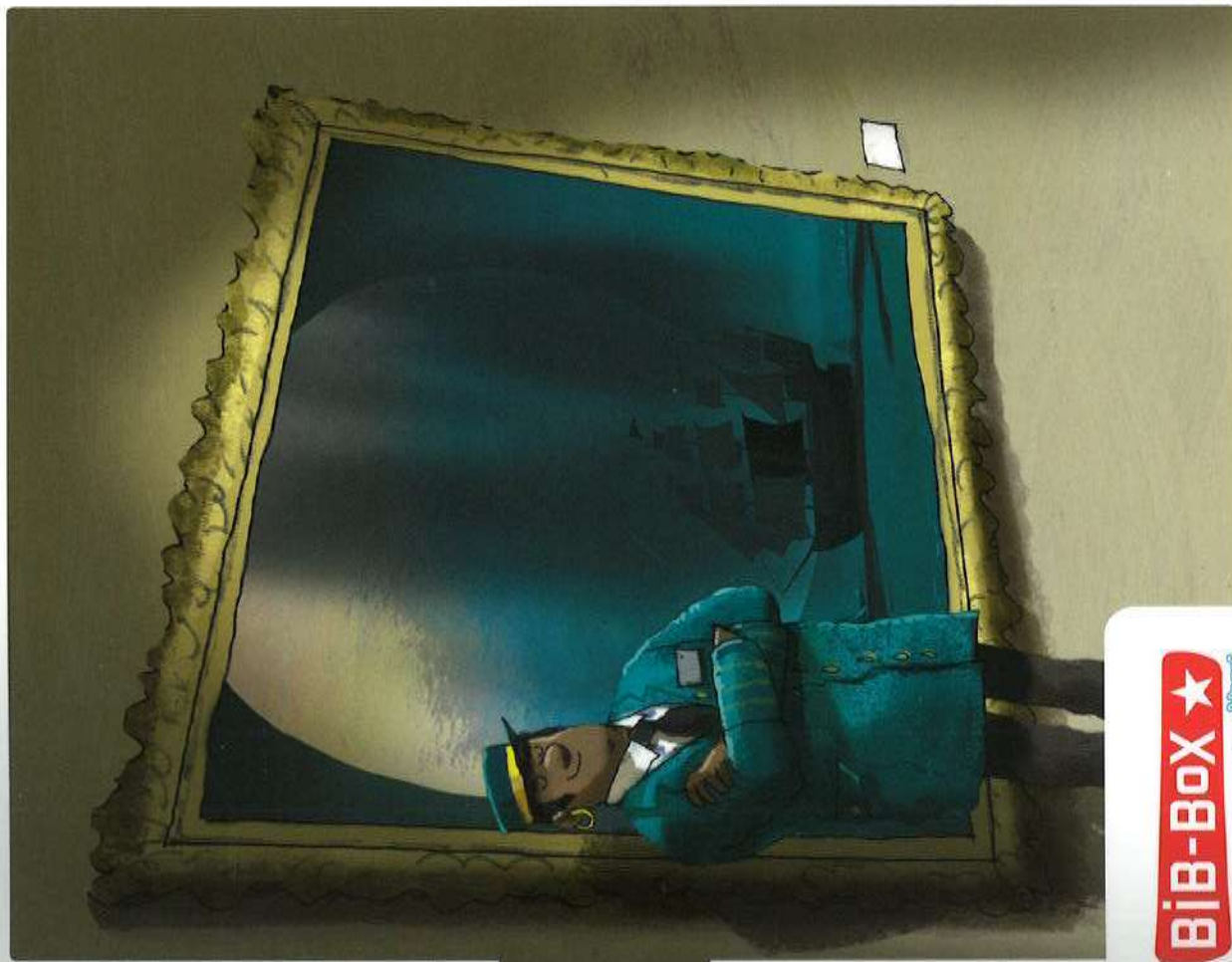
bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
Lezersvereniging

BIB-BOX ★

ook op **bingel**

VAN IN

BIB-BOX ★

Het spookschip

Stijn Moekaars
illustraties van Mark Janssen

VAN IN

1. De Zwarte Roos

‘Kapitein Schier?’ klinkt het over de kade.

Bij een groot schip staat een man. Hij heeft een zwarte jas over zijn schoulers. Over zijn hoofd zit een zwarte kap. In zijn hand houdt hij een lantaarn. Het licht van de kaars danst over de stenen. Het schijnt in het water van de haven. De man zwaait voor de boeg van het schip.

‘Kapitein Schier?’ probeert hij weer. ‘Bent u daar?’ Het blijft helemaal stil.

‘Verdorie’, mompelt de man. ‘Ik moet de kapitein snel spreken. Dan probeer ik morgen nog maar een keer. Als het dan niet te laat is.’

De man trekt zijn jas wat meer dicht. Het is kil in de haven van Londen.

‘Weg van deze enge plek’, broemt hij. ‘Ze zeggen dat het hier spookt bij volle maan. Zowaar ik Jim heet, moet ik er niets van weten.’

Jim kijkt naar de donkere wolken.

‘Geef mij maar een warme grog van herbergier Jack,’ mompelt hij.

‘Wat mot je?’ klinkt het opeens vanaf het dek.

De man draait zich geschrokken om. Op het dek staat een donkere figuur.

‘Kapitein Schier?’ hijgt de man.

'Wat mot je van hem?' klinkt het weer.

'Mijn naam is Jim Jollings', gaat Jim verder. 'Ik heb een brief voor de kapitein.'

De duistere figuur op het dek komt dichterbij. Het licht van de lantaarn valt op zijn kleren. Een kort zwaard blinkt in het schijnsel.

'Ik ben de kapitein die je zoekt', zegt hij kortaf. 'Wat staat in die brief?'

Jim Jollings slikt even. 'De havenmeester, mijn baas, geeft geen toelating om de haven te verlaten. Het is morgen een feestdag. Dan mag u niet vertrekken.'

'Ik ben mijn eigen baas', roept de kapitein terug. 'Dit is mijn schip *De Zwarte Roos*. Dit is een bloeiend en rijk schip. Ik vaar uit wanneer ik dat zelf wil. Zeg dat maar tegen die baas van jou.'

'M ... m ... maar kapitein Schier', stottert Jim. 'Morgen is het kerstdag. Dat is een feestdag. Het brengt ongeluk. Dat kunt u n ...'

'Ik geloof niet in die feestdagen!' brult de kapitein weer.

'Het staat mij vrij uit te varen als ik dat zelf wil. Ik doe mijn eigen zin. Dat doe ik al mijn hele leven.'

De kapitein wijst achter zijn rug. 'Mijn matrozen wachten. Ik word verwacht. Gegroet, heer Jollings. Geef de havenmeester mijn warme groet. Voor dag en dauw ben ik uit Londen weg. Ik hijs de zeilen naar een betere plek'. Met een ruk draait de kapitein zich om. En met een klap slaat de deur dicht boven op het schip.

Jim Jollings wrijft over zijn voorhoofd. 'Wat een bullebak' broemt hij. 'Dan moet hij het zelf maar weten.'

Jollings trekt zijn jas dicht. Met zijn lantaarn stapt hij over de dikke keien. Nog een keer draait hij zich om. De drie masten van het schip steken af tegen de maan. Aan een mast hangt een groot blad papier. Het waait heen en weer in de wind.

'Hij haalt het ongeluk over zijn hoofd', voerspelt Jim.

'En over zijn zeilschip. *De Zwarte Roos* zal alleen nog 's nachts bloeien. Bij volle maan zie je het spookschip. Tot in de hel, kapitein Schier. Je vraagt er zelf om.'

Dan verdwijnt Jim Jollings in de mist van de haven.

2. Hijs de zeilen!

De maan staat nog boven de haven van Londen. Op het dek van het schip staat kapitein Schier. Hij trekt aan zijn snor.

'Matrozen,' begint hij, 'we gaan zo uit de haven varen.

Ik wil weg uit deze stinkende stad. Ik wil frisse zeelucht.

Zijn jullie er klaar voor?'

Het blijft muisstil op het schip. De kapitein kijkt de mannen één voor één aan.

'Ik vroeg: wie gaat mee met mij?'

Het blijft nog steeds stil op het dek van *De Zwarte Roos*.

'Slome Jon?'

Jon zet een stap naar voren. 'De mannen zijn bang, kapitein. Het is bijna kerstdag. Uitvaren op een feestdag brengt ongeluk.'

'Nonsens!' roept de kapitein. 'Wie heeft dat in jullie kop gepraat?'

'Er zijn schepen nooit teruggekomen, kapitein,' probeert Jon. '*De Zwartvoet* en *De Bonte Breek* zijn spookschepen geworden. Je ziet ze alleen met volle maan varen. Ze zijn op zee gegaan op een feestdag.'

'Spookschip? Nonsens,' blaast kapitein Schier. 'Die schepen hadden een dronken kapitein. Drinken en varen gaan niet samen. Daarom is hun schip vergaan.'

De mannen kijken elkaar aan.

'Ik heb jullie een schat beloofd,' gaat de kapitein verder.

'Die ligt op een eiland. Ik heb de kaart van de schat.

Wie wil zijn deel van de schat?'

'Ik, ik!' roepen de mannen.

'Wie vaart met mij mee?' vraagt de kapitein.

'Ik, ik!' roepen ze weer, nog luider.

'Hijs de zeilen!' roept de kapitein. 'Voor het nieuwe jaar komt, is de schat van jullie!'

De mannen rennen uit elkaar. Ze maken de touwen los.

De zeilen rollen naar beneden.

'Zo wil ik het!' roept de kapitein.

Slome Jon kijkt naar de kapitein.

Hij schudt zacht nee.

'En jij, Jon,' lacht de kapitein, 'jij krijgt de parels van de Zuidzee.'

'Als het maar niet van de Zwarte Zee is,' mompelt Jon.

Met lange stokken duwen de mannen tegen de kade.

Het schip drijft het water op. De kapitein draait aan het roer. Traag komt de wind in de zeilen. De boot vaart langzaam uit de haven.

Kapitein Schier steekt zijn hand op. 'Gegroet, Londen dat stinkt. *De Zwarte Roos* gaat op zoek naar de schat.'

Op de kade staat Jim Jollings achter een muur.

'Hij gaat toch varen,' zegt hij zacht. 'Arme kapitein, arme matrozen. Arme *Zwarte Roos*.'

3. De schatkaart

Kapitein Schier zit in zijn kajuit. Op de houten tafel liggen kaarten. De kapitein kiest een oude kaart uit.

'Hiermee gaan we veilig varen,' zegt hij.

'Woeste baren, woeste baren!' roept de papegaai.

'Zwijg, lelijke vogel,' bromt de kapitein. 'Ik zei veilig varen.'

Kapitein Schier drinkt van zijn beker. Het water smaakt fris.

'Wil je ook wat water, kale kip?' vraagt hij aan de papegaai.

'Lang lip, lang lip,' kakelt de vogel.

De kapitein zucht. 'Als ik durfde, had ik je al lang de nek omgedraaid.'

Hij giet wat water in een bakje.

'Maar dan heb ik de matrozen tegen,' bromt hij verder.

'Jij brengt geluk, zeggen ze.'

'Kipje pluk, kipje pluk,' kragt de papegaai.

De kapitein rolt de oude kaart open. Hij wijst met zijn vinger.

'Hier moeten we naartoe,' zegt hij. 'Op dit eiland ligt de schat. Het eiland Skol is veilig voor mijn schat.'

De kapitein doet zijn ogen dicht. 'Gouden munten, een gouden kroon, snoeren met parels, zilveren bекers, zilveren bestek, glazen van puur kristal. Zo mooi.

En van mij, alleen van mij!'

'Van mij, van mij!' kragt de papegaai.

'Dat dacht jij, rood monster,' kijkt de kapitein boos.

Dan wordt op de deur geklopt. Vlug rolt de kapitein de kaart weer op. Hij steekt de rol in zijn jas.

'Wie is daar?'

'Ik ben het, kapitein,' klinkt het aan de deur. 'Slome Jon.'

'Binnen,' zegt kapitein Schier.

Slome Jon stapt de kajuit binnen.

'De matrozen hebben een vraag, kapitein,' begint Jon.

'Wat willen ze?'

'Hoe zou ik het zeggen eh ...' stamelt Jon.

De kapitein doet een stap naar voren. Hij legt zijn hand op zijn zwaard.

'Moet ik je wat helpen?'

Jon kijkt met grote ogen naar het zwaard.

'Nee, nee, kapitein,' gaat hij verder. 'U weet, het is bijna een feestdag.'

'O ja? Welke feestdag dan?' wil de kapitein weten.

'U weet toch,' antwoordt Jon, 'het is bijna kerstdag.'

En de mannen dachten zo ... eh ...'

'Kerstdag?' bromt Schier.

'... om een klein feestje te houden.'

'Een feestje?'

'Ja, hier op het schip. Een hapje, een drankje? Een beetje rum, als het kan ... misschien?'

Kapitein Schier trekt aan zijn snor.

'Goed,' zegt hij dan, 'een feestje omdat iedereen meegaat. Maar pas als we ver op zee zijn.'

Slome Jon buigt diep. 'Dank, kapitein, heel veel dank. We varen nog een dag. Dan is er ons feest.'

'Lekker beest, lekker beest,' kragt de papegaai.

'En u bent ook welkom,' zegt Jon.

Kapitein Schier knikt kort. 'Ik zie nog wel.'

'Kwart voor tien, voor tien,' roept de vogel weer.

Slome Jon schiet in de lach.

Hij wijst naar de kooi.

'Hij kan rijmen en dichten.'

'Neem dat beest maar mee,' zegt de kapitein. 'Ik word er gek van. En leer het wat andere woorden.'

Slome Jon neemt de kooi. 'Kom maar mee, kippetje van me. We zullen goed voor je zorgen.'

'Morgen, morgen,' roept de papegaai.

'Vertrek,' zegt de kapitein. 'Ik heb nog werk voor de boeg.'

Slome Jon wandelt naar buiten. 'En nog bedankt voor de parels van de Zuidzee.'

Kapitein Schier zwaait even met zijn hand. Dan neemt hij de kaart weer. Hij zet een kaars op de rand.

'Goede wind in de zeilen,' zegt hij. 'Dan moeten we er binnen een week zijn. Als Neptunus ons goed gezind is.' Op dat moment gaat de kaars uit.

'Verdraaid,' gromt Schier, 'die koude winterwind.'

De kapitein sluit het kleine raam. Hij doet de kaars aan.

Hij neemt zijn logboek. Hij doopt zijn pen in de inkt.
Weer gaat de kaars uit.
'Het raam is dicht', mompelt hij. 'De deur ook. Vreemd.
Waar komt die wind vandaan?'
Hij doet de kaars nog een keer aan. Dan voelt hij een
koude wind over zijn hand gaan.
Vlug trekt hij zijn hand terug. Hij kijkt om zich heen.
Het is stil in de kajuit. Het is net of hij niet alleen is.
Of iemand mee naar de kaart kijkt.
De kapitein rilt even.
'Dat was ... heel ... vreemd.'
Kapitein Schier rolt de kaart vlug op. Hij steekt de
schatkaart weer in zijn jas. Boven *De Zwarte Roos* staat
de volle maan. Er schuiven langzaam donkere wolken
voor.

4. De meeuw

In de keuken staat kok Bart. Hij roert in de kookpot.
Met een lepel proeft hij.
'Tets meer zout in de soep', zegt hij. 'Maar niet te veel.
Daar krijgen ze alleen maar dorst van.'
Kok Bart blaast. Het is heet in de kombuis. Hij doet het
raampje open. Een frisse wind waait naar binnen.
'Nu moet ik ook 's nachts al koken', bromt hij.
'De mannen hebben een feest. En wie mag alles maken?
Deze arme kok natuurlijk.'
Bart wrijft met een doek over het aanrecht.
'Ik wilde liever aan wal blijven', moppert hij. 'Een
feestdag aan wal is tof. Hier aan boord is feest maar
niks. Rum drinken tot je omvalt. Daar hou ik niet van.
Geef mij maar een soepje. Soep met vis? Daar kan niets
tegen op.'
De kok roert stevig verder. Dan hoort hij iets bij het
raam. Op de rand zit een meeuw.
'Weg jij!' roept de kok. 'Geen beesten in mijn keuken!'
Maar de vogel blijft zitten. Hij strekt zijn vleugels.
Met zijn snavel tikt hij tegen het hout.
Bart kijkt verbaasd. 'Die meeuw heeft geen schrik, zeg.'
Uit het rek haalt hij een lange lepel. Hij duwt tegen de
vogel. Maar de meeuw blijft zitten.
'Heb je ooit', mompelt de kok.

Weer duwt hij met de lepel. Maar de vogel tikt tegen het hout. Dan ziet Bart iets tussen zijn pluimen blinken. 'Wat is dat?' Voorzichtig komt de kok dichterbij. Dan ziet hij een kleine hanger. Hij blinkt om de nek van de vogel. 'Een zilveren hanger?' zegt Bart. 'Dat wil ik wel zien.' Langzaam gaat hij dichterbij. De vogel blijft stil zitten. Dan tikt hij tegen het hout tik-tik-tik tok-tok-tok tik-tik-tik. En nog een keer.

De kok weet niet wat hij hoort. De vogel tikt telkens hetzelfde ritme. Drie keer kort, drie keer lang, drie keer kort. 'Maar dat is ...' Bart schudt zijn hoofd. 'Dat is morse. Drie keer kort is de letter S. Drie keer lang is de letter O. Die meeuw tikt S.O.S.?'

De kok blijft stokstijf staan. Dat kan niet. De vogel tikt S.O.S.? En waar komt die hanger vandaan? Bart haalt diep adem. Heel voorzichtig steekt hij zijn hand uit. De vogel kijkt de kok recht in zijn ogen. Opeens tikt de meeuw tegen de hanger. Die klikt open. De kok ziet iets in de hanger. Er steekt iets in. Dan ziet hij het goed. Aan de ene kant staat een zwarte roos in een vaas. Aan de andere kant ligt de roos naast de vaas. Ze is helemaal stuk.

'Een zwarte roos?' mompelt Bart. 'Stuk? Ons schip heet *De Zwarte Roos*.'

Hij krijgt het warm. 'Bedoel je dat ons schip ...?'

De meeuw tikt weer tegen het hout.

Tik-tik-tik tok-tok-tok tik-tik-tik.

Bart probeert de hanger te pakken. De meeuw springt naar achteren. Hij vliegt weg over de golven. De kok kan het niet geloven. 'Een meeuw, S.O.S., een hanger met een zwarte roos? Dat moet de kapitein weten.'

Hij gaat naar de deur, maar wacht even.

Wat moet ik vertellen? denkt hij. Dat een meeuw S.O.S. tikt? Dat er een roos in een hanger zat? Dan zegt de kapitein dat ik gek ben. Niemand zal mij geloven.

Een koude wind waait door de keuken. Kok Bart rilt. 'Ik denk dat ik niets zeg,' broemt hij.

Dan vliegt de deur open.

'Hé kokkie,' roept Slome Jon. 'Is de soep bijna klaar?'

Bart schrikt op. Met grote ogen kijkt hij naar Jon.

'Eh ... eh ...' stamelt hij.

Verbaasd kijkt Jon naar de kok. 'Wat heb jij? Je ziet zo wit. Heb je een spook gezien?' Slome Jon lacht luid. Bart schudt zijn hoofd. 'Nee, nee, geen spook. Ik heb een meeuw gezien.'

'En daar was jij bang van, zeker,' gaat Jon verder. 'Is de soep klaar? Ze ruikt al lekker.'

De kok kijkt naar de ketel. 'Bijna,' zegt hij. 'Komt de kapitein ook naar het feest?'

Slome Jon haalt zijn schouders op. 'Ik weet het niet. Hij heeft niets gezegd.'

'Geloof jij dat verhaal?' vraagt Bart dan.

'Welk verhaal?'

'Dat een schip een spookschip wordt als het vaart op een feestdag.'

Jon wrijft door zijn haar. 'Ik weet het ook niet. Maar de kapitein is de baas. Hij beslist. Varen is varen.'

'Maar hij kon toch een dag wachten,' zegt de kok.

'Onze schat wacht niet,' lacht Jon.

'De vloek ook niet,' bromt Bart.

'Wat zeg je daar?'

'De vloek wacht ook niet,' herhaalt de kok. 'Een meeuw tikte S.O.S. met zijn bek.'

Jon tikt met zijn vinger tegen zijn hoofd. 'Een meeuw? S.O.S.? Jongen, jij bent niet goed snik. Heb je al aan de rum gezeten?'

Kok Bart steekt zijn armen in de lucht. 'Nee, natuurlijk niet. Maar ik voel het wel.'

'De rum?' wil Jon weten.

'De vloek,' fluistert Bart, 'de vloek hangt om dit schip.'

Jon wijst naar de ketel. 'Roer jij maar in de soep, kokje.

En van de rum afblijven. Dat moet je ook doen.'

'Je gelooft me niet,' bromt de kok. Hij kijkt boos.

Jon knikt hevig: 'Jawel, jawel, kokje. Ik geloof je. Maar ik geloof ook dat er wat mis is. Kijk eens naar je ketel. Daar vloekt ook iets.'

Uit de ketel gutst hete soep.

'Verdorie,' vloekt kok Bart. 'Mijn soep!'

5. Rode letters

Op het dek staan twee jongens. De ene heeft een bezem vast. De andere draagt een emmer. 'Hoeveel moeten we nog, Wil?' zucht de ene. 'De achterkant moet blinken,' wijst de jongen. 'Neem nog een emmer water, Ed.'

Ed gooit de emmer in de zee. Hij trekt aan het touw. De emmer zit helemaal vol.

'Gooi hier maar wat,' zegt Wil. Ed zwiert met de emmer. Er klotst water op de schoenen van Wil.

Wil springt snel achteruit. 'Hé, zeg! Kun je niet uitkijken? Mijn schoenen zijn al nat.'

'Handig,' lacht Ed, 'bind de borstel aan je voeten. Dan kun je schaatzen op het dek.'

'Het is koud genoeg,' knikt Wil. 'Wie moet er nu midden in de nacht boenen?'

Ed wijst naar zijn vriend. 'Jij en ik, maatje. Het is bijna ochtend. Kom op, een scheepsjongen weet wat hij moet doen.'

'Kou lijden,' bromt Wil.

'Als je hard boent,' gaat Ed verder, 'dan krijg je het wel warm.'

'Neem jij ook maar een bezem,' zegt Wil. 'Dan zijn we snel klaar. Ik heb honger als een leeuw. Laat dat feestje maar komen.'

'Niet zo lui daar,' roept Slome Jon vanuit de mast.
'Vegen en nog eens vegen.' De twee jongens kijken naar boven. Vlug nemen ze hun bezem. Als Slome Jon te veel gromt, zwaait er wat. Hij gaat naar de kapitein om te kleppen. Alles vertelt hij door. Er is geen geheim veilig voor hem. Ed kijkt naar Wil.
'Psst, Wil,' sist hij. 'Wil ...'
Wil gaat met zijn bezem heen en weer. Hij kijkt op.
'Wat?'
'We moeten die Jon een poets bakken,' gaat Ed verder. Wil schudt van nee. 'Je weet wat er dan met je gebeurt.' Ed blaast. 'Ik ben niet bang van de kapitein.'
'Ik heb zijn laars al gevoeld,' bromt Wil. Hij wrijft over zijn achterwerk.
Op dat moment komt kok Bart uit de keuken. Hij heeft twee mokken soep vast.
'Hé, jongens,' zegt hij. 'De zon komt net op. Zin in een klein ontbijt?'
Dat laten de jongens niet koud worden. In een wip staan ze bij de kok. De soep ruikt heerlijk.
'Vissoep,' knikt de kok. 'Daar word je sterk van.' Dan gaat hij weer naar binnen.
Wil neemt een slok. 'Heerlijk,' knikt hij.
Ed kijkt naar zijn soep. Dan kijkt hij naar boven, naar Slome Jon.
'Ik heb een idee,' fluistert hij.
'Ik ook,' knikt Wil, 'soep eten.'

'Ik geef mijn soep aan Jon,' zegt Ed.
'Ben je gek?' zegt Wil. 'Eet je soep zelf op.'
'Let jij maar eens op,' zegt Ed. De jongen neemt zijn bezem. Met een ruk trekt hij er een aantal slierten af. Die laat hij in zijn soep glijden.
'Wat doe je nu?' vraagt Wil verbaasd.
'Soep met wier,' antwoordt Ed. 'Zeewier voor Slome Jon.' Wil begint te lachen. 'Dat is te gek.'
Ed kijkt naar boven. 'Hé Jon!'
'Wat moet je?' vraagt Jon. 'Moet jij niet vegen?'
'Wil je wat soep?'
'Is de soep klaar?' smakt Jon. 'Daar heb ik wel zin in.' Handig glijdt hij van het touw naar beneden. Ed geeft zijn mok aan Jon. Die neemt een grote slok.
'Niet slecht,' bromt hij.
Met zijn vinger haalt hij een stuk vis uit de mok. Dan neemt hij nog een slok. De lange sliert hangt uit zijn mond. Met zijn tong trekt hij die naar binnen. Hij knabbelt en knabbelt nog wat. Wil stoot Ed aan.
'Hmm,' mompelt Jon, 'dat wier moet nog wat koken.' Zeg dat maar tegen de kok.' Jon geeft de mok weer aan Ed.
'Dat doen we,' zegt Ed. Hij bijt op zijn lip. Wil barst haast van het lachen. Zijn hoofd wordt heel rood. 'Verder vegen, sukkel,' wijst Jon en beent weg.
Wil proest het uit. 'Zeewier, hoe verzin je het.'
Ed kijkt in zijn mok. 'Ik denk niet dat ik het lust.'
Met een boog gooit hij de rest over de reling.

Onmiddellijk begint het water rood te kleuren.

'Wat is dat?' De jongen wijst naar de zee.

Ed kijkt naar beneden. In het water verschijnen rode vlekken. 'Dat heb ik nog nooit gezien.' De vlekken worden lange lijnen.

'Zie je dat?' vraagt Wil. 'De lijnen worden ... letters. Kijk dan.'

Ed volgt verbaasd de rode lijnen. 'Lees dan. Ik kan niet lezen. Jij wel.'

Wil leest hardop: 'S ... O ... S ... Ed, daar staat S.O.S.'

'Lees jij wel goed?' vraagt Ed. 'Dat kan haast niet.'

'Natuurlijk lees ik juist,' zegt Wil kort. 'Daar staat S.O.S. Zowaar ik Wil heet.'

Langzaam lossen de drie letters op in het koude water. Ze verdwijnen onder de vroege zon.

Ed en Wil kijken elkaar aan.

'Ons schip is vervloekt,' zegt Wil.

Ed haalt zijn schouders op. 'Ach, het is maar toeval.'

Wil kijkt naar zijn soep. Met een boog giet hij ook zijn mok leeg. Hij kijkt naar het water. Er gebeurt niets.

'Zie je wel,' zegt Ed. 'Het is niets.'

6. Het feest

Slome Jon klopt op de deur van de kapitein.
'De tafel staat gedekt', zegt hij. 'Kapitein?'
'Ik heb je gehoord', bromt de kapitein. 'Beginnen jullie alvast zonder mij.'
'In orde', zegt Jon en hij stapt weg.
Dan trekt hij het luik op het dek open. Via de trap gaat hij naar beneden. Onderaan staat de deur open. Het licht van kaarsen danst heen en weer. Stemmen klinken vrolijk en luid.
'Hé Jon, proef jij eens van de kip', roept een matroos.
'Op de wip, op de wip', kraast de papegaai.
'Zwijg jij', gromt Jon, 'of ik neem een hap uit jouw poot.'
Jon gaat aan de tafel zitten.
Alle matrozen zijn er.
Ook Ed en Wil hebben een plekje.
'Wil je nog wat soep?' vraagt Ed.
Wil schiet in de lach.
Jon kijkt de scheepsjongens aan.
'Wat is er zo grappig aan soep?' wil Jon weten.
'Niets, niets', zegt Ed vlug. 'Maar het wier is nu goed gekookt.'
'Gerookt, gerookt', roept de papegaai luid.
Jon vliegt van zijn stoel. Hij gooit een doek over de kooi.
'Zo', zegt hij nors. 'Ga jij maar een dutje doen.'

Dan steekt hij zijn beker in de lucht. 'Matrozen,' zegt hij, 'vandaag is het feest.'
'Hoera!' roepen ze samen.
'We mochten Londen niet verlaten,' gaat Jon verder.
'Maar onze kapitein is meester van de zee. Als hij zegt varen, dan varen we uit. Hoezee voor kapitein Schier!' 'Hoezee!' roepen de mannen.
'De kapitein brengt ons naar de schat!' roept Jon.
'De schat van Skoll!'
'De schat van Skoll' klinkt het luid.
'Maar eerst een glas rum!' brult de kapitein aan de deur. Alle matrozen springen recht.
'Rum voor iedereen!' roept de kapitein luid. Hij zet een grote fles op tafel.
'Rum!' roepen de matrozen samen.
Slome Jon trekt de kurk van de fles. Hij giet rum in elke beker. Bij Wil en Ed blijft hij staan.
Hij kijkt de jongens streng aan.
Dan lacht hij even. Hij giet een bodem rum in elke beker.
Wil knikt naar Ed.
'Een drink voor onze kapitein Schier!' roept Jon.
'Voor *De Zwarte Roos*. Voor de schat van Skoll!'
'Skoll' roepen de mannen.
Boven in de mast zit een meeuw. Hij heeft een hanger om. Met zijn snavel tikt de vogel.
Tik-tik-tik tok-tok-tok tik-tik-tik.

Voor de boeg van het schip ligt een vlek. De vlek is rood. Rood als bloed. Langzaam wordt de vlek groter en groter. De rode vlek drijft om het hele schip. In de verte hangt een dikke mist. Die schuift dichterbij. Traag sluit de donkere wolk *De Zwarte Roos* helemaal in. Tik-tik-tik tok-tok-tok tik-tik-tik klinkt het nog één keer. Dan wordt het stil op de golven. Doodstil.

7. Het museum

Ik stap het museum binnen. Er loopt een tentoonstelling over schepen. Ik had erover gelezen in de krant. Ik hou erg veel van de zee. Dan denk ik aan een machtig schip. Het steekt de oceaan over. Met bolle zeilen naar de horizon. Dan slaat mijn verbeelding bijna op hol. Ik zie mezelf al staan. Met de kleren van een echte kapitein. Ik sta op het dek en zet de matrozen aan het werk. Ze zingen luid en trekken aan de zeilen. We gaan nieuwe werelden ontdekken! 'U hebt nog een uur,' zegt de portier. 'Dan sluiten we af, om vijf uur.'

Ik kijk op mijn horloge. Het klopt. Het is iets voor vier. Ik groet de portier. Dan wandel ik in een grote zaal. Overal hangen schilderijen. Overal zie ik schepen. Reizigers die de wereld gaan ontdekken. Daar hangt een schilderij over kapers. Er staan schepen op met drie masten en bolle zeilen. Natuurlijk hangt de zwarte vlag boven in de nok. Ik blijf staan bij een schilderij. *De Zwarte Roos* van R. Schier, staat erbij. Ik zie het dek van een zwart schip. Ik denk dat het een kaperschip is. Er staan open kisten met sabels in. Ze blinken tussen gekleurde doeken. Ik ga een beetje dichterbij. Aan de mast zie ik een groot blad hangen. Er staan letters op. Er is niemand op het schip. Het schip is verlaten.

Ik weet niet waarom ik daar blijf staan. Maar dat schilderij heeft iets. Het is iets vreemds, iets donkers. Het lijkt of het schilderij ademt. Het doek lijkt traag op en neer te gaan. Een diep slapend schilderij. Ik stap een beetje dichterbij naar het doek. Ik kijk snel om mij heen. Er is niemand anders in de grote zaal. Ook de bewaker is niet in de buurt. Nu durf ik nog dichterbij. Zo kan ik het blad beter zien. Het zit met een spijker vast op de mast.

En dan zie ik het. Het blad beweegt. Nee, dat ... dat ... kan niet? Dat kan echt niet. En toch heb ik het goed gezien. Het blad aan de mast beweegt echt. Heel even, alsof de wind er zacht tegen blaast. Echt waar, het beweegt. Ik heb het gezien. Hoe kan dat nu? Een schilderij dat beweegt. Dat leeft!? Hier!?

Ik kijk nog eens om me heen. Nee, niemand. Ik voel het bloed in mijn oren suizen, mijn hart klopt sneller en sneller. Ik krijg het warm. Zal ik ... zal ik proberen? Ik steek mijn hand uit. Ik wil het doek even aanraken. Ik strek mijn arm. Hoe ... hoe kan dat nu? Ik sta zo dichtbij en ik kan mijn arm uitstrekken. Mijn arm zit in het schilderij, tot hier ... Tot aan mijn elleboog zit ik ... door het doek! Door de muur! Ik voel een koude wind over mijn hand gaan. Vliegenschlag trek ik mijn arm terug. Er zitten druppels zweet op mijn voorhoofd. Ik hijg en adem nog sneller. Dit kan niet!

En toch gebeurt het. Weer zie ik het blad aan de mast

bewegen. Het gaat stevig omhoog. Het klappert zelfs in de wind. Het lijkt van de mast te scheuren. Pas op! Ik spring naar voren om het blad te grijpen. Dan rol ik het dek op. Wat is dat nu? Ik sta op het schip?

Ik probeer recht te staan. Ik voel de golven in mijn benen. Ik sta echt op het schip! Ik sta op het zwarte schip. Het schip dat ik zonet nog op het schilderij zag staan. De wind trekt aan mijn mouwen. Hij duwt me naar voren. Het grote blad klappert rond de mast. Ik schommel heen en weer. Ik stap naar voren en neem het grote blad. Het voelt warm en vettig aan. Het ruikt naar olie en blijft aan mijn handen kleven. Wat een kliederblad, denk ik.

Dan zie ik de letters staan. Met mooie letters staat bovenaan 'uitnodiging'. Ik lees verder. 'U bent uitgenodigd voor een feest. Vier het samen met de bemanning. Dit feest is voor hen. Kapitein Schier zal er ook zijn. Er is een plaats voor u. Ga naar het dek beneden.'

Verder staat er nog wat dat ik niet kan lezen. Ik denk een handtekening. Het heeft veel krullen en bogen. Ik lees twee J's. Geen idee van wie het is. Ik rol het papier op en steek het tussen de touwen van de mast. Ik stap naar een deur die op een kier staat. Erachter zit een groot luik. Ik kijk naar beneden. Er ligt een rode gloed op de trap. Verder is het stil beneden. Heel erg stil. Hmm, denk ik. Ik vertrouw het niet. Waar stonden die kisten met wapens? Ik kijk om me heen. Ah, daar.

Ik neem een musket uit de koffer. Ik bind een groot doek om mijn hoofd. Zo daal ik de trap af. Mijn hart bonst in mijn keel. Het blijft stil, akelig stil. BANG!

Met een klap knalt de deur tegen de stijlen en vliegt weer open. Verschrikt draai ik mij om. Ik steek het geweer naar boven. Ik zucht. Oef, gelukkig, het is de wind maar.

Ik daal de trap verder af, naar beneden. Dan zie ik een deur met rood en geel glas. Er flikkeren lichtjes van kaarsen. Ik duw met mijn musket tegen de deur. Die draait piepend open.

In een lage ruimte staat een lange tafel met kandelaars op. Ze blinken als zilver. Het licht van de kaarsen danst heen en weer. Het schijnt op dampende schotels. Die liggen vol gerechten die heerlijk geuren. Gebakken patrijs, rode biefstuk tussen een berg van aardappelen. Schotels met worteltjes, kool, sla. Er staan schalen vol met het lekkerste fruit. Kannen vol met witte en rode wijn. Het ruikt er heerlijk. De tafels staan vol, maar de stoelen zijn leeg.

Waar is iedereen? denk ik. Het is toch een feest voor de matrozen? En de kapitein? Die zou toch ook komen. Maar hier is niemand.

In de hoek staat een kooi. Er hangt een doek over. Ik kijk eronder. Op de bodem ligt een rode veer. In een bakje zit nog wat water. Ik begrijp er niets van.

Maar het eten ruikt heerlijk. Ik trek een klein stukje vlees van een kip. Het smaakt heerlijk.
Hoe zou die vis smaken? Ik kijk naar een lange schotel. Er ligt een enorme vis op. De boter blinkt in het licht van de kaarsen. Ik ga zitten in een stoel. Ik schep een stuk op mijn bord.

'En die rijst? En die vreemde slierten hier?' fluister ik.
'Hoe smaakt dat?'

Ik schep nog meer op mijn bord. Het ligt vol. Ik neem een hap. Het is allemaal even heerlijk.

Dan zie ik een boek liggen. Er ligt een veer naast.
'Logboek' staat erop. Zou ik durven? Ik lees de eerste pagina. *'Logboek van kapitein Schier, baas van het schip 'Den Zwarte Roos' a. d. 1692.'*

Dit is het reisboek van het schip, denk ik. Misschien kom ik meer te weten over wat er gebeurd is. Ik schenk mijn glas vol rode wijn. Ik blader tot aan de laatste pagina en lees verder.

'Den reis aanvatten op dezen feestdag was dwaes ende dom. Den hemel is zwart als inkt. Den zee is roodt als bloed. Den reis eindigt in den helle. 'Den Zwarte Roos' is verdoemd. Onze geesten waeren eeuwig over den zeven zeeën. Vergeef mij ... verg..'

Daar stopt de tekst. Ik neem een grote slok. Dan voel ik iets vreemds binnenin. Iets warms. Het gloeit in mijn maag. Het draait tot achter in mijn rug. Dan kruip het in mijn benen, terug naar boven.

In mijn hoofd duizelt het. Ik draai en tol. Alles om mij draait en tolt. Wat is er met die wijn? Er moet iets in zitten. Ik probeer op te staan. Het lukt niet. Ik probeer, maar mijn hoofd rolt naar achter. Ik kan mijn ogen niet meer openhouden. Ze moeten dicht. Ze moeten ...

'Juffrouw, juffrouw?' hoor ik van ver.

Er schudt iemand aan mijn schouder.

'Juffrouw, gaat het? Voelt u zich wel goed?'

Ik doe mijn ogen open. Ik knipper in het felle licht.

'Euh, ja,' knik ik. Ik ga recht zitten. 'Het gaat wel.'

'U bent in slaap gevallen, denk ik,' zegt de bewaker.

'Ik denk het ook,' knik ik. 'Het was een zware dag vandaag. Bedankt dat je me gewekt hebt.'

De bewaker knikt.

'Kent u de legende van *De Zwarte Roos*'? vraagt hij dan.

Hij wijst naar het schilderij.

'Niet echt,' antwoord ik.

'Het schip voer uit op een feestdag,' gaat de bewaker verder. 'De kapitein en zijn bemanning werden zo

vervloekt. Ze mogen enkel nog 's nachts varen.'

Ik luister gespannen.

'Als spookschip,' fluistert de bewaker. 'Zo bloeit *De Zwarte*

Roos alleen nog 's nachts. Bij volle maan, snap je?'

'Ik ... eh ... denk het wel,' antwoord ik.

'Misschien wel vannacht,' gaat de bewaker verder.

Ik slik. Ik lees zijn naamkaartje. Jollings J.

'Eh ... dank je wel voor de uitleg, mijnheer Jollings.'
 'Graag gedaan', zegt hij en tikt tegen zijn pet.
 Jollings J.? Vanwaar ken ik die naam? denk ik. Ik kijk op mijn horloge. De wijzers wijzen iets voor vier aan. Iets voor vier? denk ik. Dan heb ik maar heel even geslapen. Het was toch vier uur toen ik hier kwam? Ik steek mijn hand in mijn jaszak. Wat is dat? Ik trek er een rood doek uit. Het doek dat ik om mijn hoofd had? Hoe kan dat nu? Ik ruik eraan. Die geur ken ik. Het ruikt naar vet. Ik begrijp het niet. Is dit een grap? Iemand luist me erin. Ik stap terug naar het schilderij.

'Niet te dichtbij, juffrouw', zegt bewaker Jollings.
 'Nee, nee', schud ik mijn hoofd.
 Ik kijk naar het blad dat tegen de mast hangt. Ach nee, denk ik. Ik moet gedroomd hebben. In mijn droom heb ik de brief toch weggenomen. Ik heb hem tussen de touwen gestoken.
 'Een beetje een vreemde droom', zucht ik. 'Maar wel een lekkere droom.'

Ik wandel de zaal uit.
 'Voorzichtig', zegt de bewaker, 'vannacht is het volle maan. En bedankt voor het bezoek.'
 Wat een vreemde man, denk ik.
 'Graag gedaan, mijnheer Jollings.'
 'Tot ziens', grijnst de bewaker.

Het blad aan de mast waait even op en hangt plots weer stil.

Over auteur **Stijn Moekaars**

Hallo, ik ben Stijn Moekaars. Ik woon in Bilzen met Ingrid en Vondel. Vondel is mijn hondje. Samen wandelen we elk dag. Of het nu regent of hard waait.

Ik ben meester in een school. Ik geef les in de vijfde klas. Dat doe ik heel graag. Ik lees vaak voor. Soms is het eigen verhaal of gedichtje. Soms haal ik een boek uit de bib. Een spannend verhaal mag er best bij. Dan lees ik het voor in de keider van de school. Dat is pas eng!

Ik hou ook van muziek. Van zingen word ik blij. En jij? Af en toe maak ik zelf een liedje. Ik heb een hele stapel boeken geschreven. Ik schrijf ook al bijna twintig jaar lang. Zo heb ik een paar prentenboeken geschreven en een paar verhalen die terug gaan in de tijd. Verder heb ik nog wat boeken voor een ziekenhuis geschreven. Als je dat leest, hoef je niet bang te zijn. Er staat precies in wat er met je gaat gebeuren.

Ik ga vaak vertellen op school of in een bib. Mijn gitaar gaat altijd mee. Af en toe speel ik theater met mijn publiek. Het gaat over een ridder, die verliefd wordt op een prinses. Of ze gaan trouwen? Ik verklap het niet! Wil je nog meer boeken van mij lezen? Dat kan. In de bib vind je ze allemaal terug. Bv. 'Beer en Bij', 'Een flat vol kleuren', 'Een geheime opdracht', 'De Sage van de Biesenburcht', 'Toen in Herkenrode' ... Je ziet het, voor iedereen een tof boek! O ja, ik hoop dat je nog goed kan slapen na dit spookverhaal.
 Veel leesplezier!

Andere boeken van Stijn in Bib-Box:

- Bor gaat om vis
- ◆ Aajsie van Zoerius
- Graaf Drak bij de tandarts
- ★ Spring maar in je zwembok
- ▲ Het koninkrijk van Doem
- ◆ Ontvoering op school
- Superheld Amina